

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1043/2014
29.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. - адвоката М.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.420/13 од 10.10.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 30/2014 од 08.07.2014. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. - адвоката М.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.420/13 од 10.10.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 30/2014 од 08.07.2014. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.420/13 од 10.10.2013. године окривљени М.Б. је оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.11.2002. године до 27.12.2002. године. Окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка - судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 30/2014 од 08.07.2014. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у

Београду и браниоца окривљеног М.Б. и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду К.бр.420/13 од 10.10.2013. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Б. - адвокат М.Т. због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11, члана 438. став 2. тачка 2. и 3, члана 439. тачка 2. и члана 424. став 1. тачка 7. ЗКП, а из образложења захтева произилази да се правноснажне пресуде побијају и због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд ослободи окривљеног М.Б. оптужбе Вишег јавног тужиоца у Београду или да одбаци наведену оптужбу на основу члана 416. став 1. тачка 2. ЗКП или да побијане пресуде преиначи урачунавањем притвора окривљеном од дана лишења слободе од 14.09.2002. године до 26.12.2002. године и да стави ван снаге међународну потерницу и наредбу Окружног суда у Београду К.бр.314/04-Кв.бр.1649/04 од 05.11.2004. године.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени М.Б. у овом кривичном поступку могао бити оглашен кривим само за кривично дело разбојништво из члана 206. став. 1 КЗ или из члана 168 став 1 КЗ РС, а не за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ за које је осуђен, обзиром да је суд читањем пресуде Окружног суда у Београду К.бр.587/94 од 15.06.1998. године утврдио да је према окривљенима Б.Н. и В.Л. одбијена оптужба да су они саизвршиоци окривљеном М.Б. и да су применили силу и претњу према оштећенима Д.А. и М.Е., па самим тим више нису испуњени услови у погледу неопходног броја лица да би се у кривично-правном смислу радило о групи.

Изнети наводи захтева се, по оцени овога суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени М.Б. „... у групи, са сада осуђеним Д.Р. и двојицом НН извршилаца употребом силе и претњом да ће непосредно напасти

на живот и тело оштећених Д.А. и М.Е., одузели Д.А. 39.000,00 динара, а М.Е. 12.000,00 динара, 2.320 ДМ и 1.000 швајцарских франака, у намери да присвајањем наведеног новца прибаве себи противправну имовинску корист ...“ јасно и недвосмислено произилази да је окривљени М.Б. у конкретном случају поступао у саставу групе и то заједно са осуђеним Д.Р. и са још два НН лица, тако да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ за које је оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом. У овом кривичном поступку окривљеном М.Б. није ни стављено на терет да је у договору са лицима Б.Н. и В.Л. извршио предметно кривично дело, већ је оптужен да је инкриминисане радње предузео заједно са осуђеним Д.Р. и двојицом НН лица, на који начин су у конкретної ситуацији испуњени услови у погледу неопходног броја од најмање три лица за постојање групе у смислу одредбе члана 112 тачка 22 КЗ.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем се истиче да је поновљено суђење окривљеном М.Б. одржано без одобрења надлежног државног органа, јер у случају окривљеног није поштован принцип специјалности у екстрадицијама и одредба члана 80 Уговора о узајамној помоћи и сарадњи између држава СФРЈ и Народне Републике Бугарске, обзиром да је изручење окривљеног извршено искључиво ради вођења кривичног поступка пред тада Првим општинским судом у Београду због кривичних дела из члана 171 став 1 КЗ РС и члана 233 став 3 КЗ РС, а не и за кривично дело разбојништво, тако да је суд у конкретном случају требало да применом члана 416. став 1. тачка 2. ЗКП одбаци оптужбу јавног тужиоца. Овим наводима браниоца окривљеног се првостепена и другостепена пресуда суштински побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

На исту повреду одредаба кривичног поступка бранилац окривљеног је указивао и у жалби изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.420/13 од 10.10.2013. године, које жалбене наводе је Апелациони суд у Београду као другостепени оценио неоснованим и о томе на странама 3 и 4 пресуде Кж1 30/2014 од 08.07.2014. године изнео јасне, довољне и аргументоване разлоге, које и Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу указује на повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2. тачка 2. и 3. ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи, да су разлози пресуде у погледу тога ко је тачно критичном приликом применио силу и претњу према оштећеном противречни изреци, те да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а нарочито са садржином исправа и записницима о исказима сведока, а такође се указује и на

повреду одредбе члана 424 став 1 тачка 7 ЗКП у погледу урачунавања притвора. Наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног (дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5. ЗКП) на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4.).

Имајући у виду да бранилац окривљеног М.Б. у осталом делу захтева за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због повреда које нису таксативно набројане у члану 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда које не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, а због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б. - адвоката М.Т., Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

